

4 września. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija OP

(Kol 1,21-23) Bracia: Was, którzy byliście niegdyś obcy dla Boga i Jego wrogami przez sposób myślenia i wasze złe czyny, teraz znów Bóg pojednał w doczesnym ciele Chrystusa przez śmierć, by stawić was wobec siebie jako świętych i nieskalanych, i nienaganych, bylebyście tylko trwali w wierze, ugruntowani i stateczni, a nie chwiejący się w nadziei właściwej dla Ewangelii. Ją to posłyszeliście głoszoną wszelkiemu stworzeniu, które jest pod niebem, jej sługą stałem się ja, Paweł.

(Kol 1,21-23)

Bracia: Was, którzy byliście niegdyś obcy dla Boga i Jego wrogami przez sposób myślenia i wasze złe czyny, teraz znów Bóg pojednał w doczesnym ciele Chrystusa przez śmierć, by stawić was wobec siebie jako świętych i nieskalanych, i nienaganych, bylebyście tylko trwali w wierze, ugruntowani i stateczni, a nie chwiejący się w nadziei właściwej dla Ewangelii. Ją to posłyszeliście głoszoną wszelkiemu stworzeniu, które jest pod niebem, jej sługą stałem się ja, Paweł.

(Ps 54,3-4.6 i 8)

REFREN: *Bóg podtrzymuje całe moje życie*

Wybaw mnie, Boże, w imię swoje,
mocą swoją broń mojej sprawy.
Boże, słuchaj mojej modlitwy,
nakłoń ucha na słowo ust moich.

Oto mi Bóg dopomaga,
Pan podtrzymuje me życie.
Będę Ci chętnie składać ofiarę
i sławić Twe dobre imię.

Aklamacja (J 14,6)

Ja jestem drogą, prawdą i życiem, nikt nie przychodzi do Ojca inaczej,
jak tylko przeze Mnie.

(Łk 6,1-5)

W pewien szabat Jezus przechodził wśród zbóż, a uczniowie zrywali kłosa i wykruszając je rękami, jedli. Na to niektórzy z faryzeuszów mówili: „Czemu czynicie to, czego nie wolno czynić w szabat?”. Wtedy Jezus rzekł im w odpowiedzi: „Nawet tegoście nie czytali, co uczynił Dawid, gdy był głodny on i jego ludzie? Jak wszedł do domu Bożego i wzięwszy chleby pokładne, sam jadł i dał swoim ludziom? Chociaż samym tylko kapłanom wolno je spożywać”. I dodał: „Syn Człowieczy jest panem szabatu”.

Komentarz:

„Syn Człowieczy jest Panem szabatu”. A w gruncie rzeczy Ewangelia mówi jeszcze więcej: On sam jest naszym Szabatem. Przypomnę, że wydarzenie opisane w dzisiejszej Ewangelii inny Ewangelista rozpoczyna następującymi słowami Pana Jezusa: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy utrudzeni i obciążeni, a Ja was pokrzepię... Uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, moje brzemie — lekkie” (Mt 11,28—30). Pan Jezus jednoznacznie przedstawia się tu jako nasz Szabat, jako nasz Odpoczynek.

Do skomentowania tej prawdy, że Syn Człowieczy jest Panem szabatu, a nawet więcej — że On jest naszym Szabatem, bardzo nam się więc przyda podstawowa wiedza o tym, czym w Starym Testamencie był szabat. Otóż szabat, jeden z największych skarbów Starego Testamentu, miał trzy wielkie sensy religijne. Według pierwszej redakcji Dekalogu (Wj 20,8—11) ma on być dniem dziękczynienia za Boże dzieło stworzenia. Ponadto był szabat dniem wspomnienia wyzwolenia z niewoli egipskiej (Pwt 5,12—15). Wreszcie dzień ten był też znakiem przymierza. To znaczenie szabatu wzrosło zwłaszcza wówczas, kiedy lud Boży znalazł się w niewoli i zabrakło Świątyni oraz ofiar składanych tam Bogu.

Rzecz niezwykle ciekawa, że w Ewangeljach Pan Jezus jest przedstawiony jako wypełnienie szabatu we wszystkich tych trzech wymiarach. Zobaczmy — po pierwsze — jak w Panu Jezusie wypełnia się szabat jako dziękczynienie za Boży dar stworzenia. W Nowym Testamencie dowiadujemy się, że stworzenie dokonało się przez tego samego Syna Bożego, który z miłości do nas stał się człowiekiem. I więcej, On po to stał się jednym z nas, ażeby swoje stworzenie naprawić

i dopełnić. W jednym ze sporów szabatowych Pan Jezus mówi coś zupełnie niezwykłego: „Ojciec mój aż do tej chwili pracuje, i Ja pracuję” (J 5,17). Mówiąc inaczej, dzieło stworzenia jeszcze trwa, właśnie przyszedłem, żeby je dopełnić.

Pan Jezus dopełnia szabat również w tym aspekcie, że był on dniem wspominania wyzwolenia z niewoli egipskiej. Ten wątek najwyraźniej pojawił się w opisie uzdrowienia kobiety zgiętej w pół. Oto jak Pan Jezus tłumaczy, dlaczego uzdrowił ją właśnie w szabat: „Przecież każdy z was odwiązuje w szabat wołu czy osła od żłobu i prowadzi, by go napić. A tej córki Abrahama, którą szatan osiemnaście lat trzymał na uwięzi, czyż nie należało uwolnić od tych więzów w dzień szabat?” (Łk 13,15n).

Jezus jest również najpełniejszym znakiem Nowego Przymierza. Zostało ono zawarte w Jego Krwi. Jest nie tylko znakiem Nowego Przymierza, jest jego źródłem i gwarantem: „Pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów” (Mt 26,24).

Oto jak tajemniczo, niespodziewanie, w sposób przekraczający wszelkie oczekiwania wypełnione zostały religijne treści szabat!

o. Jacek Salij OP